

LIBRIS

SERIA JURNALUL UNUI PUȘTI

We know
books

1 Jurnalul unui puști	7 A cincea roată la cărută	13 Dezghețul
2 Rodrick e cel mai tare	8 Ghinion cu carul	14 Marea demolare
3 Ultima picătură	9 La drum lung	15 La ananghie
4 Căldură mare	10 Ca pe vremuri	16 Meciul sezonului
5 Adevărul gol-goluț	11 Dublu sau nimic	17 Skütek megaplyn
6 Arest la domiciliu	12 Escapada	

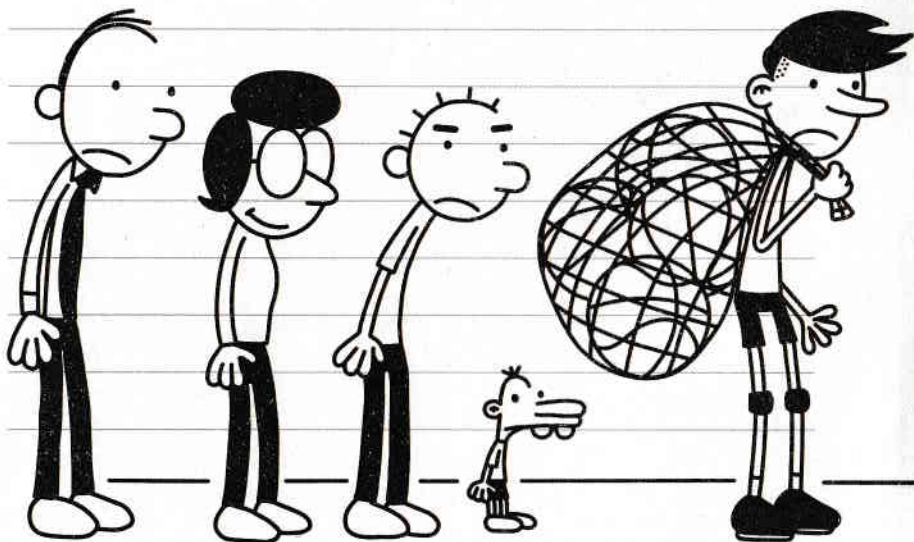
ALTE CĂRȚI DIN UNIVERSUL
JURNALUL UNUI PUȘTI

Jurnalul unui puști: Jurnalul meu

Rowley prezintă: Jurnalul unui puști superformidabil

Rowley prezintă: O aventură superformidabilă

Rowley prezintă: Povести de groază superformidabile

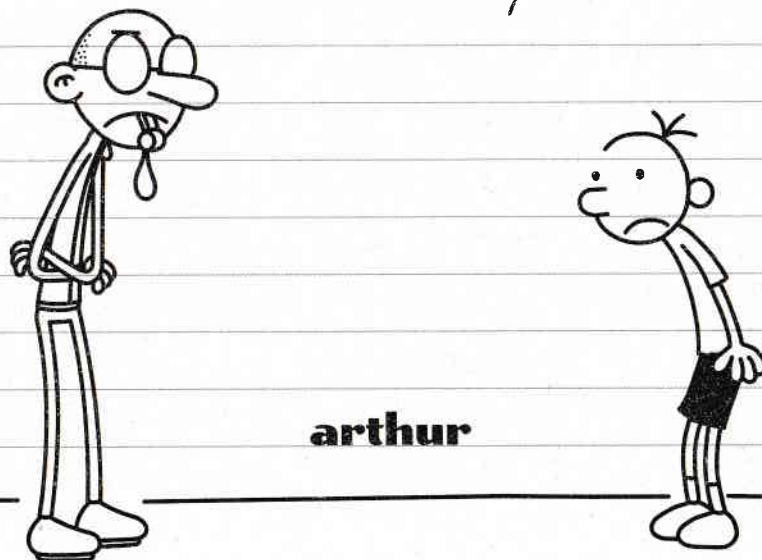

JURNALUL

unui
PUȘTI

MECIUL SEZONULUI

de Jeff Kinney

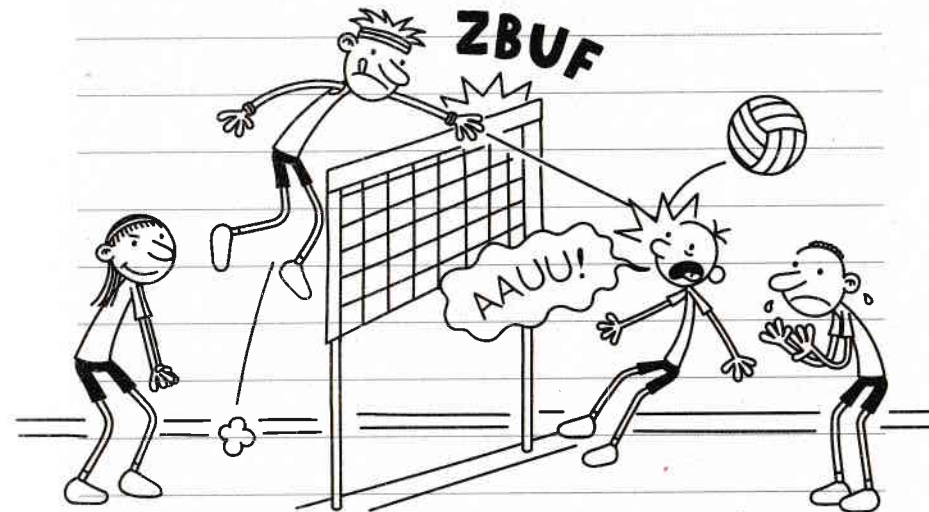
arthur

SEPTEMBRIE

Luni

Am auzit că sportivii se nasc cu niște gene speciale datorită cărora sunt buni la sport. Nu știu care-i faza cu genele alea, dar cred că m-am născut FĂRĂ ele.

Mama zice mereu că dacă faci parte dintr-o echipă ai un rol important de jucat. Dar, când vine vorba de sporturi, se pare că rolul meu e să-i fac pe CEI-LALȚI să dea bine.

Am ajuns la o vârstă la care sunt destul de sigur că n-o să devin un sportiv profesionist. Așa că vă anunț oficial că mă retrag.

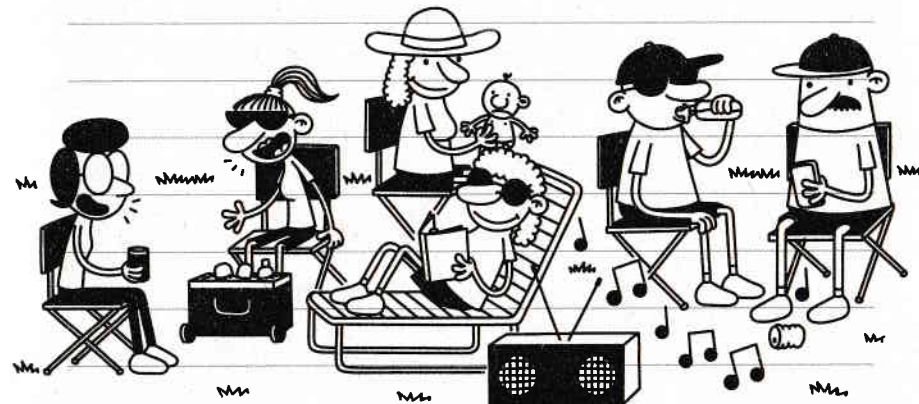
Dar e ciudat, pentru că mie chiar îmi PLĂCEAU sporturile. Dar asta a fost demult, la grupa mică de la grădiniță, când sportul era ceva DISTRACTIV. Fotbalul a fost primul sport pe care l-am practicat. Nici eu, nici ceilalți nu știam regulile. Așa că, de cele mai multe ori, pe teren era un haos de nedescris.

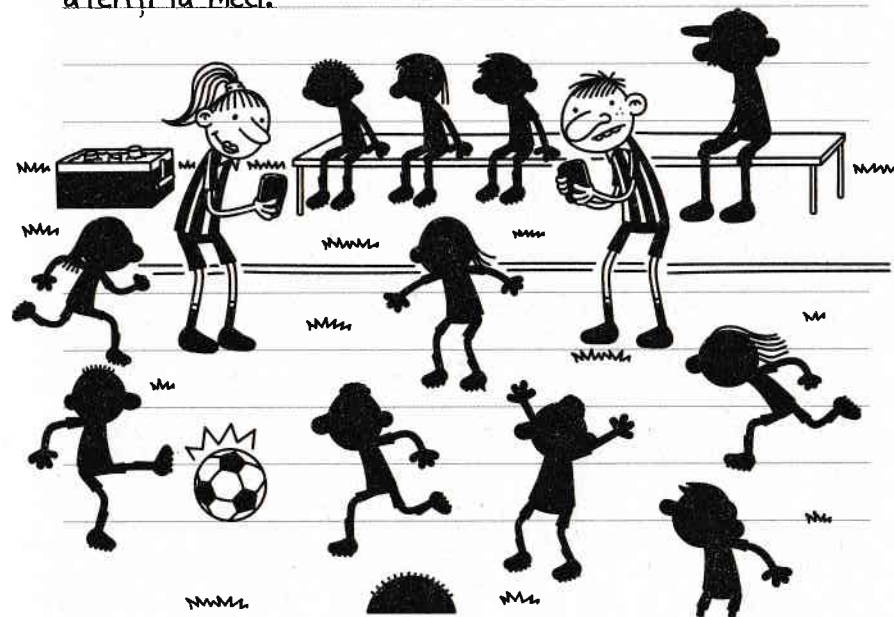
Unde era mingea, hop și noi după ea. Din când în când, mingea scăpa din înghesuială și intra în poartă și TOATĂ lumea se bucura.

Nu țineam scorul, așa că nu știai cine câștigă sau cine pierde. Iar părinților nu le păsa pentru că erau ocupați cu ale lor.

Arbitrii erau puști de generală și nici ei nu erau prea atenți la meci.

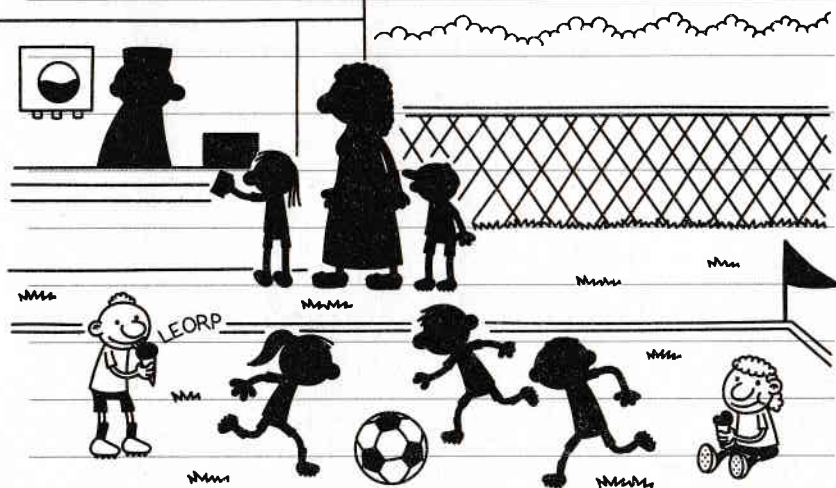

De fapt, arbitrii nici măcar nu fluierau când mingea ieșea din terenul nostru. Așa că de multe ori jucam pe terenul greșit și nici măcar **NU NE DĂDEAM SEAMA.**

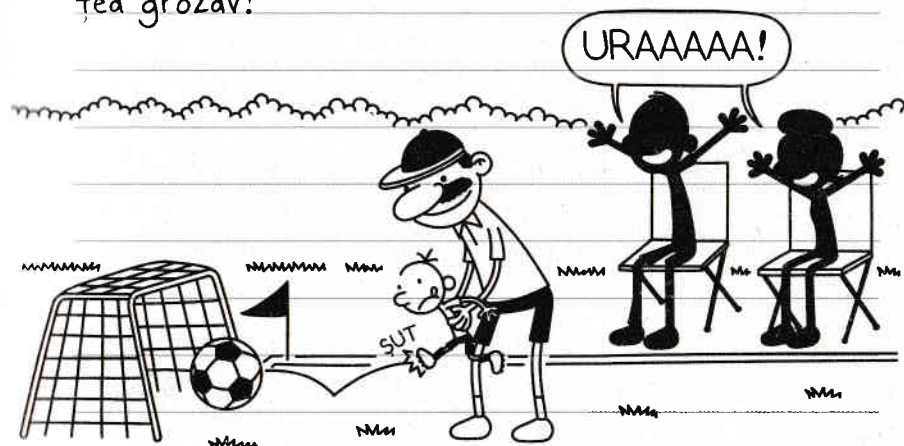

După meci mereu ne luam înghețată și snackuri de la chioșcul cu gustări. Iar uneori nici n-așteptam **FINALUL** meciului ca să ne răsfățăm.

GUSTĂRICI

Antrenorii erau foarte de treabă și se asigurau că toți aveam șansa să dăm gol. Și toată lumea se simțea grozav!

Pe atunci eram **CONVINS** că o să devin un fotbalist profesionist. Am păstrat cu sfințenie și cartonașul de la primul meci, în caz că ajungea să valoreze o avere într-o bună zi.

Greg Heffley

Când am ajuns în grupa mare, totul s-a SCHIMBAT. Arbitrii au început să-și folosească fluierele și nu ne-au lăsat să jucăm cum făceam cu un an înaintea.

De fapt, arbitrii fluierau aproape de fiecare dată când atingeam mingea. Așa că, ori de câte ori jucam, stăteam într-un colț al terenului și mă rugam ca mingea să nu ajungă la mine.

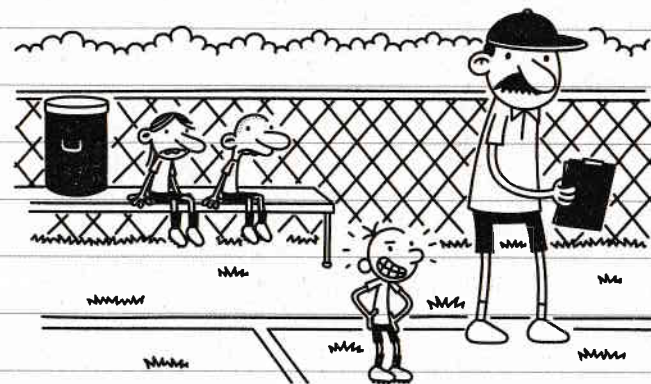

Nu e ca și cum am jucat prea mult fotbal când am fost în grupa mare. Antrenorul îi băga pe teren doar pe copiii care erau BUNI, iar ceilalți stăteam pe bancă.

Mama mi-a zis că antrenorul nu mă bagă pe teren pentru că sunt „arma lui secretă” și că mă păstrează pentru un moment important.

Dar nu mi-am dat seama că mama doar încerca să mă facă să mă simt mai bine. Așa că, de fiecare dată când INTRAM pe teren, mă simțeam cel mai tare din parcare.

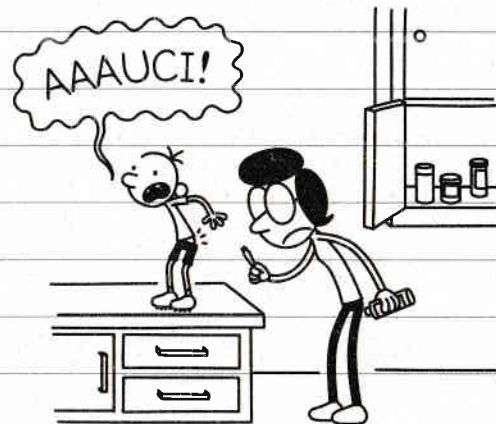
Nici chioșcul cu gustări nu mi-a plăcut anul acela. Niște părinți s-au plâns că vând prea multe porcării, așa că au înlocuit înghețata și dulciurile cu chestii SĂNĂTOASE.

Dar din banii obținuți din vânzarea înghețatelor întrețineau gazonul. Așa că în anul acela cei de la administrația parcurilor și-au permis să tundă iarba doar o dată la trei săptămâni, ceea ce a îngreunat mult jocul.

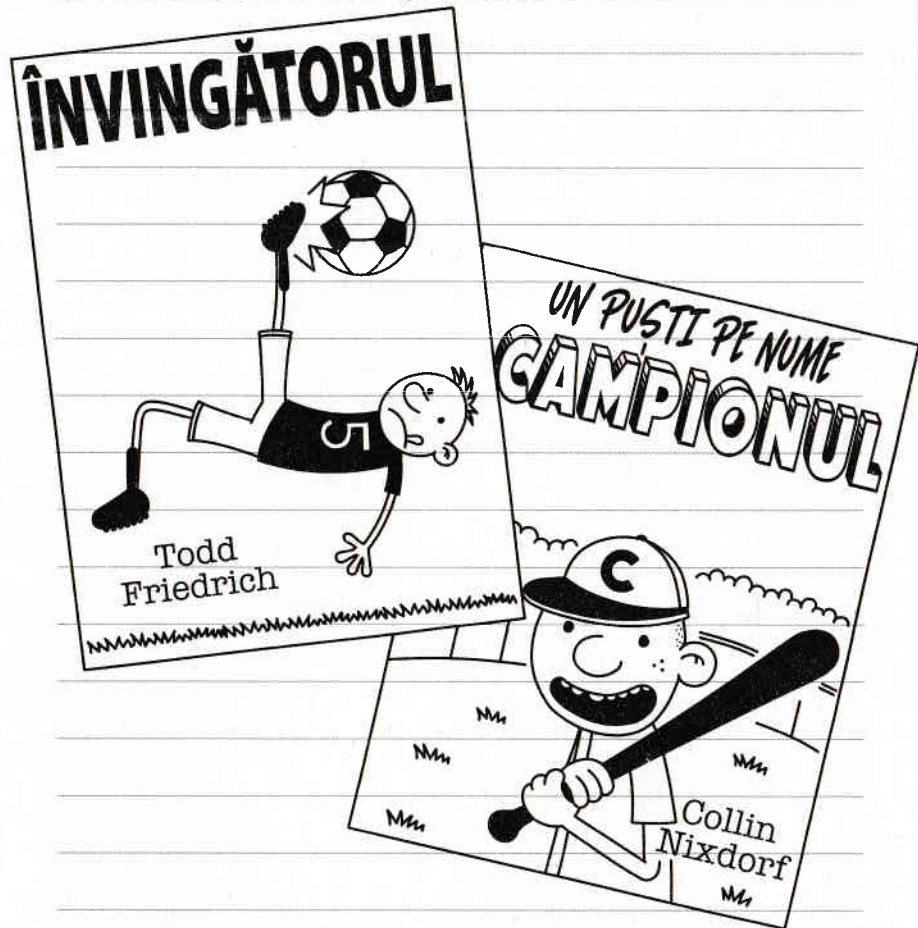
Când mai mulți copii s-au umplut de căpușe după ce au jucat fotbal în iarba mare, au hotărât să încheie sezonul mai repede. Perfect pentru MINE!

Mă simt prost că n-am fost bun la sport, pentru că am impresia că tata spera să fiu un sportiv faimos. Când mergea la bibliotecă, mereu se întorcea cu un teanc de cărți despre sport.

Sigur sunt copii cărora le plac astfel de povești,
dar EU nu sunt unul dintre ei.

Dacă mergeți la bibliotecă, o să găsiți tot felul
de cărți despre copii care fac chestii incredibile și
care-și conduc echipele spre victorie. Dar eu n-am
avut astfel de experiențe și pun pariu că există
mulți puști ca mine.

Cineva ar trebui să scrie o carte și despre CEI-
LALȚI copii.

N-am nimic împotriva sporturilor. Îmi plac atâta
timp cât nu le PRACTIC. Ba chiar vara asta
m-am uitat la televizor la Jocurile Olimpice aproape
non-stop.

A fost ideea mamei să ne uităm cu familia la Olimpi-
piadă. Zice că toți le avem pe ale noastre și că
sportul e unul dintre puținele lucruri care mai pot
apropia oamenii. Dar eu cred că ne ajunge și doar
un pic de apropiere.

